

— «Καί τί νά κάμω, παρὰ γυρίσεις καί σκηνές, καλῆτερα στή μοναξιά μας, ἀς μένουμε σπιτί μας ἤρεμες, νά κλαίμε τήν τύχη μας» κ' ἔπεσε σέ μιὰ πολυθρόνα, τὰ μάτια της βούρκωσαν δάκρυα, τὸ στῆθος της σηκώνονταν μέ βία, καί τὸ βιβλίο — ἦταν ἡ Νανὰ τοῦ Ζολᾶ—τῆς ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια καί κύλησε στὸ πάτωμα.

— «Μοῦ σκοτώνεις ἔτσι τὸ παιδί μου, κακοῦργε, φώναξε ἡ κ. Γιωργάτου, νά τώρα θά λειποθυμήσῃ, κουνήσου, τρέξε νά φέρῃς λίγη κολώνια, αἰθέρα» καί γονάτισε ἡ φιλόστοργη μητέρα μπροστὰ στή θυγατέρα της, φωνάζοντας:

— Παιδάκι μου, χρυσό μου, μὴ σέ μέλει κ' εἶναι δῶ ἡ μαμάκα σου γιὰ σένα».

II

Εἶχε τελειώσῃ ὁ χορὸς τοῦ προξένου καί κατέβαιναν, γιὰ νά μποῦνε στ' ἀμάξι, νά γυρίσουν σπιτί τους, ὅταν ἡ Λιλίκα ποῦ ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο ἐνὸς νέου ποῦ εἶχε ταπεινὰ ζήτησιν τὴν ἀδεια νά τὴ συντροφέψῃ ὡς τ' ἀμάξι· καί ποῦ τοῦ τὴν εἶχε δώσῃ ἡ μητέρα προτοῦ προφάσῃ νά πῇ ἡ θυγατέρα τὸ ναί—σκοντάφτει κ' ἕνα γυαλάκι ποῦ βρέθηκε στὸ δρόμο της, τῆς ξεσκίζει τ' ἀτλαζένιο τῆς ὥρας γοβάκι.

— «ὦ, δεσποσύνη! κρέμα στ' ὁμορφὸ παπουτσάκι σας!»

— «Μπα δὲν πειράζει γιὰ ἕνα ζευγάρι γοβάκια, εἶπε μέ περιφρόνηση κείνη, κακὸ θά ἦταν νά τὴν πάθω στὸ χορὸ, γιατί πῶς εἶχα νά κάμω, ἀλλὰ τώρα ἡ ζῆμια εἶν' ἕνα μεγάλο τίποτα. Ὁ πατέρας οὔτε ρωτᾷ, ὅταν πρόκειται νά ζοδέψῃ γιὰ μένα».

Κ' ἔλαβε τὸν ἥρωισμό νά γελάσῃ μ' ἀδιαφορία, ἐνῶ ὁ πατέρας της στὸ ξέσκισμα κείνου τοῦ ἀτλαζένιου παπουτσιού, ἔβλεπε ν' ἀνοίγεται ὁ δρόμος ἐνὸς καινούριου Γολγοθᾶ.

Κέρκυρα

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Μιά φορὰ κάποιος φίλος μου, ἔν καὶ δὲν εἶτανε λογίω-
τατος, θέλοντας νά κολυμπήσῃ μπῆκε στή θάλασσα μέ
τις κάλτσες. Κι ὅταν τόνε ρωτοῦσαν:

— Γιατί μπαίνεις μέ τις κάλτσες;

— Γιὰ νά μὴν κρυολογήσω, ἀποκρίθηκε.

Ὁ ἴδιος φίλος μου μπῆκε πάλι στή θάλασσα μίαν
ἄλλη φορὰ, κρατώντας καί μιὰ ὀμπρέλλα ἀνοιχτή. Καί
κάποιος τόνε ρώτησε:

— Τί τῆνε θέλεις τὴν ὀμπρέλλα στή θάλασσα;

— Γιὰ νά μὴ μέ κάψῃ ὁ ἥλιος.

— Τί παράξενο εἶναι; εἶπεν ὁ Ἀντίγονος. Ἐγὼ
τουλάχιστο ξέρω κάποιον ποῦ ἀναστήθηκε σ' εἴκοσι
μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάψιμό του, καί ποῦ τόνε γιά-
τρεψα καί πρὶν τὸ θάνατό του κι ἀφοῦ ἀναστήθηκε.

— Καί πῶς, τοῦ λέω, στίς εἴκοσι μέρες μήτε
βρώμισε τὸ κορμί του, μήτε κι ἀπὸ τὴν πείνα δὲν
πέθανε; ἔξῃν πιά ἂν εἶς γιάτρεψες κανένα Ἐπιμε-
νίδη.

Κ' ἐκεῖ ποῦ λέγαμ' ἐμεῖς αὐτὰ μπῆκαν οἱ γιοὶ
τοῦ Ἐφκράτη γυρίζοντας ἀπὸ τὸ γυμναστήριο, ὁ
ἕνας παλληκάρι πιά κι ὁ ἄλλος ἴσαμε δεκαπέντε
χρονῶν, κι ἀφοῦ μᾶς χαιρετίσαν κάθονταν ἀπάνου
στὸ κρεβάτι κοντὰ στὸν πατέρα τους κ' ἐμένα μού
φέρνανε σκαμνί. Κι ὁ Ἐφκράτης σὰ νά θυμῆθηκε
κάτι, ἔμα εἶδε τὰ παιδιὰ του:

— Ἔτσι νά τὰ χαρῶ—εἶπε, βάνοντας τὸ χέρι
ἀπάνου στὸ κεφάλι τους—πῶς θά σοῦ πῶ τὴν ἀ-
λήθεια, Τυριάδη. Τὴ μακαρίτισσα τὴ γυναῖκα μου,
τὴ μητέρα τούτων, ὅλοι ξέρουν πόσο τὴν ἀγάπησα
καί τὸδεῖξα μέ ὅσα ἐκαμα γι' αὐτὴν ὅχι μόνο ὅταν
ἐζοῦσε, παρὰ κι ἄμα πέθανε, μέ τὸ νά κάψω μαζὶ
της καί τὰ στολίδια της ὅλα καί τὸ φόρεμα ποῦ
τῆς ἄρεσε πῶς πολὺ ὅταν ἐζοῦσε. Καί τὴν ἔβδομη
μέρα ὕστερ' ἀπὸ τὴ θανή της ἐγὼ ἔμουν ζαπλωμέ-
νος ἐδῶ στὸ κρεβάτι, καθὼς τώρα, παρηγορῶντας

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό φρ. χρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιδόρου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια),
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Σηροῦ, ὁδ. Βου-
δουλίνας ἀρ. 1, σιμὰ στὴν Τρούμπα.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ

νανάγησε καί ἡ ἰδέα νά γίνει Ἀρβανίτικο σκο-
λεῖο στοὺς Κορφοὺς καί νανάγησε, λένε, ἀπὸ
λόγους... πατριωτικούς. Ὅταν ἐξετάζει κανεὶς
λίγο βαθιὰ τὰ Ρωμαῖκα πράματα τοῦρχεται νά
χτυπάει τὸ κεφάλι του δέκα φορές τὴν ὥρα στὸν
τοῖχο. Ἡ στενοκεφαλιά μας ὅρια δὲν ἔχει, καί
στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ δούλεψε ἡ στενοκεφαλιά
περσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη κακομοιριά μας.

Ξέρετε τί εἶπαν οἱ πατριῶτες, ποῦ τὸ πί-
στεψε, φαίνεται, κ' ἡ Κυβέρνηση καί γι' αὐτὸ
ἔφερε χίλιες δυὸ δυσκολίες; Εἶπαν πῶς τὸ Ἀρ-
βανίτικο σκολεῖο θά βοηθήσῃ τὰ σκέδια τῆς
Ἰταλικῆς προπαγάντας!!! Μ' ἄλλα λόγια, πι-
στέψανε—καί τὸ ἀπελπιστικὸ εἶναι ποῦ τὸ πι-
στέψανε, γιατί ἂν τὴν ἔλεγον ἔτσι γιὰ χωρατὸ
δὲν πείραζε καί τόσο—πῶς ἂν γίνει Ἀρβανίτικο
Σκολεῖο στοὺς Κορφοὺς, πάει χάνουμε τὴν
Ἀλβανία—σὰ νά τὴν εἶχαμε σήμερα δική μας
καί φοβόμαστε μὴν τὴ χάσουμε!—γιατί τ' Ἀρ-
βανιόπουλα ποῦ θά πηγαίνουν ἐκεῖ νά μορφω-

θοῦνε θά πέφτουνε στὰ νύχια τῆς Ἰταλικῆς
προπαγάντας, ποῦ πρώτη φορὰ τὰ κοῦμε καί
σταυροκοπιόμαστε πῶς μπορεῖ νάχει τὴν ἔδρα
της στοὺς Κορφοὺς!

Αὐτὰ εἶπαν οἱ πατριῶτες κι αὐτὰ, μαθαί-
νουμε, πίστεψε καί ἡ Κυβέρνηση. Εἶτανε,
βλέπετε, τόσο δύσκολο νά ἐξετάσει τὸ ζήτημα
ἀπὸ τὴν καλὴ του μεριά καί νά ἰδεῖ πῶς μέ τὸ
Ἀρβανίτικο Σκολεῖο ἡ Ἐθνικὴ Ἰδέα πολλὰ
θὰ κέρδιζε, ἀφοῦ τ' Ἀρβανιόπουλα μέσα σ'
αὐτὸ θά μαθαίνανε ποιά συγγένεια στενὴ συνε-
δένει τὴν πατρίδα τους μέ τὴ δική μας, πρῶμα
ποῦ ἔχουνε σφύρο νά μὴν τοὺς τὸ μάθουν οὔτε
τὰ Ἰταλικά, οὔτε τ' Αὐστριακὰ σκολεῖα ποῦ
λειτοργοῦνε σήμερα στὴν Ἀρβανία.

Τὸ Ἀρβανίτικο σκολεῖο τῆς Κέρκυρας, ἂ
γινότανε, θά χρησίμευε γιὰ «φυτώριο», νά
ποῦμε, ποῦ θά ξεφύτρωναν ἀπ' αὐτὸ ἄλλα,
ἰδίας σειρᾶς σκολεῖα, στὸ κάθε σημαντικὸ χωριὸ
τῆς Ἀρβανίας κ' ἔτσι θά συνεδένονταν ἡ
χώρα αὐτὴ σφιχτότερα μέ τὴ δική μας. Μὰ δὲ
συνέρινε, πατριῶτες, κ' ἔχετε δίκιο. Μὲ τ' Ἀρ-
βανίτικα σκολεῖα ἡ Καθαρεύουσα δὲ θά πλυνό-
τανε τόσο τρομαχτικά, καθὼς ἀπλώνεται τώρα,
στὰ τατραπέριστα τῆς γῆς, καί μεῖς τ' ὀχνοῦμε
πάρει πιά ἀπόφαση νά θαφτοῦμε σαβανωμένοι
μέ δαύτη. Κάλιο θάνατος, παρὰ ζωὴ δίχως
Καθαρεύουσα.

ΑΡΧΙΝΗΣΕ

μέ τὰ πρωτοβόρεια κ' ἡ πολιτικὴ συζήτηση. Τί
θὰ γίνει τὸ Ὑπουργεῖο; Θά σταθεῖ ἢ θά πέσει;
Θάρθει ὁ Θεοτόκης στὰ πράματα ἢ θά ξεφυτρώσει
στὴ μέση πάλι ὁ Ζαΐμης; Θάχομε ἐκτακτὴ ἢ τα-
κτικὴ Βουλὴ;

Σπουδαῖα ζητήματα, βλέπετε, πολὺ σπουδαῖα.
Ἐνα ἀπ' αὐτὰ νά λυθεῖ, πάει, σῶθηκε τὸ Ρωμαῖκο.
Ψέματα; Ἀδιαφοροῦ τώρα ἂν μέ τοὺς Ρωμάνους
δὲν ξεμπερδέψαμε ἀκόμη κι ἂν ἡ Κρήτη δὲν εἶπε ὡς
τὴν ὥρα τὴν τελευταία κουδέντα της. Τὴ δουλιὰ μας
ἐμεῖς, κι ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ. Τὸ Θεοτόκη μας,
τὸ Ράλλη μας, τὸ Ζαΐμη μας, τὴ Βουλὴ μας. Γιὰ
τ' ἄλλα τί μᾶς νοιάζει! Δὲν πᾶμε νά κουρευόμαστε!

ΟΙ «ΚΑΙΡΟΙ»

ρηχτήκανε στὰ γερὰ ἐνὸς ἀστίατρου, γιατί, λέει,
ἐπιθεωρῶντας τὰ μπακκίλια ἔσκισε ὅλες τις πα-
λιοημερίδες ποῦ εἶχαν νά τυλίγουν τὰ ψῶνα καί

τὴ λύπη μου· διάβαζα δηλαδὴ ἡσυχὰ τὸ βιβλίο
τοῦ Πλάτωνα γιὰ τὴν ψυχὴ· μὰ στὸ ἀναμεταξύ
μπαίνει χωρὶς νά τὴ νοιώσω ἡ Δημοκρίτη ἢ ἰδία
κείνη καί κάθεται κοντὰ μου, ὅπως τώρα τοῦτος
ἐδῶ ὁ Ἐφκράτης—δείχνοντας τὸ μικρότερο γιό
του· καί κείνος ἀμέσως ἀνατρίχισε πολὺ παιδιά-
τικα, μὰ κι ἀπὸ προητέτερα ἦταν κίτρινος ἐξαιτίας
τῆς ιστορίας. Κ' ἐγὼ, ξακολούθησεν ὁ Ἐφκράτης,
καθὼς τὴν εἶδα τὴν ἀγκάλιασα κ' ἐκλαίγα ξεφωνί-
ζοντας, μὰ κείνη δὲν ἄφινε νά φωνάζω, παρὰ μέ
κατηγοροῦσεν, ὅτι ἐνῶ τῆς χάρισα ὅλα τὰ ἄλλα πρά-
ματα της, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ χρυσὰ πασοῦμια της δὲν
τόκαψα μαζὶ, κ' ἔλεγε πῶς ἀπὸ εἶχε παραπέσει
κάτου ἀπὸ τὸ ἐρμάρι καί γιὰ τοῦτο ἐμεῖς, μὴν
ἐδρώντας το, κάψαμε τὸ ἕνα μονάχα. Κ' ἐκεῖ ποῦ
ἀκόμα μιλοῦσαμε κάποιον ἀναθεματισμένο σκυλάκι
Μαλτέζικο (1) ὄντας κάτου ἀπὸ τὸ κρεβάτι γάβγι-
ξε, καί κείνη χάθηκε ἀμέσως μέ τὸ γάβγισμα. Τὸ
πασσοῦμι ὅμως βρέθηκε κάτου ἀπὸ τὸ ἐρμάρι καί
κάηκε ὕστερα. Εἶναι σωστὸ λοιπόν, Τυριάδη, νά
μὴν πιστέβης ἀκόμη σὲ τούτα, τόσο ὀλοφάνερα πρά-
ματα καί ποῦ βλέπονται κάθε μέρα;

(1) Τὰ Μαλτέζικα σκυλάκια στὴν ἀρχαιότητα ἦταν
τῆς μέδρας νὰ τὰ κρατοῦν οἱ κυρίες ἀπάνου τους ἢ νὰ τὰ
χοῦνε στὸν καναπέ. Ὅπως καί σήμερα δηλαδὴ τὰ μῶψ.

— Βεβαίως, τοῦ ἀπάντησα· γιατί θά τοὺς
ἔξιζε μέ χρυσὸ πασοῦμι νά τις τρῶνε στὸν πεινῶ
σὴν τὰ παιδιὰ ὅσοι δὲν πιστέβουν καί βρίζουν ἔτσι
τὴν ἀλήθεια.

Ἀπάνου σ' αὐτὰ μπῆκε ὁ Πυθαγορικός Ἀρί-
γνωτος, ὁ μαλλιαρὸς, ὁ μεγαλόπρεπος στὸ πρόσωπο,
ξέρις τὸν ξακουστὸν αὐτόνα γιὰ τὴ σοφία του, ποῦ
τὸν παρανομίζουν ὁ σεβαστός. Κ' ἐγὼ, καθὼς τὸν
εἶδα, ἀνάσασα, γιατί θάρρεψα πῶς ἦρθε βοηθός μου
στὰ σωστά κάποιος μπαλντζᾶς γιὰ τίς ψευτιές· «θὰ
τοὺς ἀποστομώσῃ», ἔλεγα, «ὁ σοφὸς ἄνθρωπος ἀφ-
τοῦς, ποῦ δηγιοῦνται τόσο τερατώδη πράματα»,
κι ὅπως λέει ὁ λόγος, νόμιζα ὅτι ἡ Τύχη ἔμπασε
γιὰ χατῆρ μου στὴ σκηνὴ τὸν ἀπομηχανῆς Θεό.
Καί κείνος ἀφοῦ κάθισε, κάνοντάς του τόπο ὁ Κλεό-
δημος, πρῶτα ρωτοῦσε γιὰ τὴν ἀρρώστια κι ἄμα
ἄκουσε ἀπὸ τὸν Ἐφκράτη πῶς εἶναι πιά καλῆτερα,
εἶπε:

— Καί τί φιλοσοφεῖτε ἀναμεταξύ σας; γιατί
ἐνῶ ἐμπαινα ἔκοντα νά μιλάτε, καί μού φαίνεται
ὅτι γιὰ κατὶ καλὸ θά τυχεῖτε.

— Καί τί ἄλλο, εἶπεν ὁ Ἐφκράτης, παρὰ τοῦ-
τον ἐδῶ, τὸ ἀγύριστο κεφάλι—δείχνοντάς με—κα-
ταπειθούμε νά πιστέβῃ ὅτι ὑπάρχουν κάποια δαι-
μόνια καί φαντάσματα κι ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν πεθ-